

Когато вече князь Максимилианъ се върщаль и стигналь близо до града, дѣто живѣла Маргарита, той видѣль една бѣдна кѣщица. На прага на тая кѣщица седѣль единъ побѣлѣль старецъ. Да попитамъ и него, помислилъ князь Максимилианъ. Той може да знае нѣкое благоуханно име.

И слѣлъ князь Максимилианъ отъ коня си и разказаль всичко на побѣлѣлия старецъ. Зарадвалъ се стареца, усмихналь се и казалъ:

— Има, има такова име. . . . Има такова благоуханно име. Моята внучка го е слушала и ми е разправяла. Но азъ го не зная.

Князь Максимилианъ влѣзълъ въ колибката. Тамъ лежало болно едно хубаво момиченце.

— Кажи миличка, казалъ ѝ стареца, кажи на тоя князь онова благоуханно име, дѣто го знаешъ. . . Припомни си миличка.

Зарадвало се болното момиченце, засмѣло се, но не могло да си припомни благоуханното име. Забравило го.

Тя казала, че видѣла на сънъ единъ ангелъ въ разноцвѣтни дрехи, който играль прѣдъ нея и ѝ правилъ разни смѣшки. Този ангелъ ѝ казалъ, че при нея скоро ще дойде другъ ангелъ съ още по-разноцвѣтни дрехи. Той ще ѝ изиграе по хубави игри и ще я забавлява съ различни свѣтлини. Тоя ангелъ казалъ името на другия ангелъ. И отъ това име веднага се разнело благоуханна миризма и момичето станало много радостно.

— Весело ми е да мисля за това, казало болното момиче, но името не мога да си спомня. Ако си спомня и го кажа, то веднага ще оздравѣя. Тоя ангелъ скоро ще дойде.

Князь Максимилианъ отишелъ бързо въ града, вземалъ Маргарита и я довелъ въ колибката.